

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה
וילדיהם: יהושע וזוגתו דינה גוטמן, שירה,
אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיזו אייזנברג

"סע ליפן" חלק ראשון הרב מרווין טוקאיייר



הפעם הראשונה שבה נפגשתי עם הרבי הייתה בתור סטודנט, כאשר למדתי ב'שיבה יוניברסיטי'. הייתה זו פגישה מרתקת שנמשכה שעתים, שבמהלכה שוחחנו על תפקידו של יהודי ב'תיקון עולם'. הפעם הבאה שבה פגשתי את הרבי הייתה כעבור כמה שנים, בחודש אייר תשכ"ז (1967). במהלך התקופה שחלפה בינתיים, שירתתי בתפקיד קצין דת במסגרת חיל האוויר האמריקני, והייתי מוצב ביפן. עם שובי הביתה, קיבלתי משרה בתור רב קהילה בשכונת גרייט-נק שבניו יורק, ובמקביל גם באתי בקשרי השידוכין. בעידודו של מר חסיד חב"ד שעבד בתור משגיח כשרות בחברת קייטרינג בשכונתי, שלחתי לרבי הזמנה לחתונתנו.

להפתעתי הרבה, תוך שבוע מאז שהרבי קיבל את ההזמנה, קיבלתי שיחת טלפון ממזכירות הרבי, ובה הודיעו לי כי הרבי מבקש לפגוש אותי ואת כלתי, כדי לברכנו לרגל חתונתנו. באנו אל הפגישה ללא נושאים מיוחדים על הפרק, וציפינו שהפגישה תארוך דקות ספורות בלבד.

כאשר נכנסנו אל חדרו, חיך אלי הרבי חיוך רחב, ואמר ביידיש, "זה זמן רב שלא נפגשנו! נעלמת לי".

אמנם נכון, נעלמתי. אולם, הרי לא הייתי חסיד חב"ד, כך שלא אמור היה להישמר קשר מיוחד. ייתכן שהייתי צריך לשמור על קשר כלשהו, אבל די הדהימה אותי העובדה שהרבי הבחין בכך.

אחר כך פנה אלי הרבי ואמר, "מספיק לעבוד עם המתים; כעת עליך להתחיל לעבוד עם החיים".

תחילה לא קלטתי על מה הרבי מדבר. אמרתי, "אינני עורך לוויית".

אך, הרבי רק חזר שנית על דבריו, "מספיק לעבוד עם המתים; כעת עליך להתחיל לעבוד עם החיים".

הסתכלתי על כלתי. לא היה לי מושג מה הרבי מנסה לומר לי. חשבתי שאולי מדובר בחידה קבלית כלשהי. בלית ברירה אמרתי, "אני מצטער, אך אינני מבין. אני מתבייש על כך שאני לא מבין למה הרבי מתכוון".

הרבי חיך. "קראתי בעיתון שאיתרת בית עלמין יהודי בנגסקי. למה אתה משקיע את זמנך באיתור בתי עלמין יהודיים? יש אנשים חיים ביפן. יש יהודים חיים ביפן, והם זקוקים לעזרתך".

למען האמת, אני אכן איתרתי בית עלמין יהודי בנגסקי, העיר שבה הוטלה פצצת האטום הראשונה, וגיליתי שהוא לא נחרב. הדיווח על כך הופיע בעיתונים בארצות הברית: "קצין דת יהודי מגלה בית עלמין בנגסקי". הופתעתי מאוד מכך שהרבי קרא את הידיעה הזו, ושהיה לו כל כך אכפת מהיהודים ביפן.

במהלך שהייתי שם ביפן, הייתי מגויס לצבא, ולא היה לי שום מגע עם אזרחים - ולכן, לא היה לי כל קשר עם אותם יהודים יפנים, שהתגוררו בעיקר בטוקיו, מרחק

«

שם כמה זמן שתרצה, אבל תרום משירותיך לטובת העם היהודי".

הסברתי את כל זאת לכלתי, אך היא הייתה בדעה שיהיה זה שיגעון לנסוע ליפן. היא הזכירה שאיננו מדברים או מבינים יפנית, ואיננו יודעים דבר על אודות הקהילה היהודית המקומית שם.

לכן אמרנו לרבי, תודה, אך - לא תודה.

הרבי נעמד והעניק לנו את ברכתו, וחשבתי שבכך הסתיים העניין. אולם, זמן קצר אחר כך קיבלתי שיחת טלפון מנשיא הקהילה היהודית ביפן. הוא היה בביקור בניו יורק, וביקש להיפגש עמי על כוס קפה.

המשך יבוא...

הרב מרווין טוקאייר הוא סופר ומרצה. הוא ייסד את בית הכנסת 'צ'רי ליין מניין' בגרייט נק, ניו יורק, שבראשו עמד במשך ארבע עשרה שנה. הוא רואיין בביתו בגרייט נק, ניו יורק, בחודש טבת תשע"א (2010).

לזכות הורינו היקרים הרב יעקב ומרת בתיה שיחיו מינסקי הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשי"ג (1953) — במהלך יחידות פרטית לרגל יום הולדתו ה-14, הרבי שוחח עם נער אודות חופשת הקיץ שלו. הרבי דירבן אותו לאסוף כמה שיותר ילדים צעירים בשבתות ולערוך בפניהם מסיבות שבת, ובה יספר בפניהם את סיפורי התורה והמדרשים. הרבי הוסיף שהוא בעצמו יכסה את ההוצאות הכרוכות בהגשת כיבוד קל לילדים שישתתפו.¹ י"ד באב

< תשד"ט (1984) — בקשר להמבצע החדש עליו הכריז הרבי "מבצע לימוד הרמב"ם היומי", יום הרבי את ההוצאה לאור של ספר- עזר חדש, שיקל על הלימוד היומי. הספר יכלול בתוכו מקורות וציטוטים להלכות המובאות בספרי הרמב"ם. במיוחד ביקש הרבי מחברי ה'כולל', (ארגון לימוד אינטנסיבי לאברכים נשואים) בקראון הייטס, לתרום מזמנם ולהתעסק בהוצאה לאור של הספר החשוב.²

1 יומן פרטי

2 תו"מ תשד"ט חלק ד' ע' 2362

רב מהמקום שבו הייתי מוצב. אולם כעת הרבי אמר לי, "לדעתי עליך לנסוע ליפן ולשמש שם כרב הקהילה היהודית המקומית".

כלתי לא הבינה יידיש. היא הייתה ישראלית ממוצא תימני, ועבורה יפן נחשבה כמו סוף העולם. כאשר תרגמתי עבורה את מה שהרבי אמר, היא הגיבה, "נראה לי שעליך להבהיר לרבי שיש סיכוי רב יותר שניסע לירח מאשר ליפן. איננו מעוניינים ביפן".

ניסיתי לשנות את נושא השיחה, אך נראה היה כאילו הרבי מתעלם מניסיונותיי אלו. ככל שניסיתי להטות את השיחה לנושאים אחרים - לקבלת ברכה לרגל נישואינו, המטרה שלשמה הגענו - הרבי חזר שוב ושוב והתמקד ביפן, ובכמה שזהו המקום הנכון עבורי.

בסופו של דבר שאלתי, "למה? מה פתאום שאסע ליפן?"

בתגובה הזכיר הרבי את 'חיל השלום', תכנית פופולרית שהוקמה בתקופת נשיאותו של קנדי. מטרת המיזם הייתה לשלוח אמריקנים צעירים לאזורים חלשים ברחבי העולם, כדי לסייע להקלת מצוקותיהם של התושבים באותם מקומות. אחרי סיום הלימודים באוניברסיטה, מיהרו יהודים רבים להתנדב לחיל השלום לשנה או שנתיים. הם בקשו להפוך את העולם למקום טוב יותר.

הרבי אמר שזה אכן יפה מאוד - לסייע לזולת ולעזור לבני אדם במצוקה; "אבל יש גם יהודים בכל רחבי העולם, וגם הם זקוקים לעזרה. יש יהודים ביפן שאין להם רב או מנהיג רוחני. מי ילמד את ילדיהם? מי יחדיר בהם תחושת גאווה על היותם יהודים? מי יספר להם על פסח, על חנוכה, על ראש השנה ועל יום כיפור? אתה מכיר את המדינה, היית שם. המקום לא זר לך. עליך לנסוע לשם. אתה חייב לנסוע לשם".

ציינתי לעובדה שהרבי הרי שולח את ה'שלוחים' שלו לכל רחבי העולם. למה לא לשלוח מישהו לשם? הוא הביט בי ואמר, "אילו היה לי את מי לשלוח, הייתי שולח".

הוא סתר כל טיעון שהצגתי כנגד נסיעתי לשם. "אל תאמר שאתה נשוי; אתה עדיין לא נשוי... אל תאמר שיש לך ילדים ושעליך לשלוח אותם לשיבה; עדיין אין לך ילדים... אינך חייב לנסוע לשם לכל החיים. הישאר

פריקט של



JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018

784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213

© כל הזכויות שמורות 2015

ההקדשות שלכם

מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים

ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל

כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org